

Een opkikkertje om je te laten weten dat we je niet vergeten.

De wintertijd is ingegaan en dat betekent dat het weer vroeg donker wordt. We bereiden ons voor op de wintermaanden waarin normaalgesproken kinderen over Sint Martinus zingen, de Goedheiligman een bezoek zal brengen aan Nederland en de kaarsjes in de kerstboom gaan branden. Maar het is 2020 en dit jaar is alles anders en dat zal ook tijdens de laatste maanden van dit jaar zo zijn. De wereld is veranderd. Niet alleen hier, maar in de hele wereld.

Met zijn allen doen we ons best om niet besmet te raken. Dat brengt dilemma's met zich mee. We proberen contact te houden met onze naasten, maar mogen niet te dichtbij komen. Dat is niet altijd even gemakkelijk. Soms lijkt het wel alsof we elkaar uit de weg gaan, alsof we niet welkom zijn en door anderen worden gezien als gevaar. Dat is goed te begrijpen nu ook in onze regio het virus om zich heen grijpt. Iedereen kent inmiddels wel iemand uit haar kring die het heeft, soms in het ziekenhuis is opgenomen of erger. En dan is er de dagelijkse stroom aan cijfers en praatprogramma's waar het over niets anders lijkt te gaan. We kunnen er niet omheen.

Juist nu missen we het contact met fijne vrienden en momenten in de familiekring. Hoe lang geleden lijkt het niet dat we met een groot gezelschap bij elkaar waren. Ongedwongen in gesprek dicht naast elkaar. Hoe bijzonder is nu het besef dat je iemand gewoon een hand kon geven of als troost een arm om de schouder kreeg, een kus? We herkennen de programma's op TV van voor de Corona-tijd en het valt op hoe anders onze samenleving toen was. Alles dicht op elkaar en veel contact.

Voorlopig kunnen we alleen maar hopen dat de reeks aan nieuwe beperkingen die "gewone" dingen straks weer mogelijk maken. Dat we terug kunnen kijken naar dat bijzondere jaar, waar we een andere kijk op ons leven hebben gekregen, andere dingen weer extra zijn gaan waarderen.

Ondertussen moeten we met elkaar de moed erin houden. Ook op afstand kunnen wij verbonden zijn en positief kijken naar wat we nog wel kunnen. Juist nu kunnen we onze aandacht richten op de kleinere dingen, zoals een wandeling buiten, een kaartje in de bus, een belletje of een appje of een vers kopje thee.

Wij wensen jullie allen de nodige moed en vastberadenheid om deze bijzondere periode goed door te komen. Denk aan jezelf en aan elkaar.

Hartelijke groet, Albertje, Catrien, Tettie, Tria en Marieke.

vrouwen van nu^{yo}
odoorn

